

1000 днів фронтовими дорогами

Нині маємо чудову нагоду згадати тих, хто, пожертвавши своєю юністю, урятував світ від коричневої чуми – нацизму. Серед мільйонів героїв, які кров'ю вписали імена в історію Другої світової чи, як вони вважали, Великої Вітчизняної війни, – і тисячі наших земляків. Понад тисячу днів, не шкодуючи власного життя, фронтовими дорогами простував і гощанець Федір Гончарук.

Війна для Федора Степановича почалася з боїв на Кавказі під Армавіром, Туапсе... Під час однієї із дістав контузій. Далі було лікування в госпіталі міста Сочі.

Після одужання Федір Гончарук знову повертається на фронт. Цього разу – мінером. На війні, де смерть ходить поруч, мінери щодня дивляться їй у вічі. Недарма ж кажуть, що мінер помиляється лише один раз. Гончарук не помилився ні разу. Він вижив там, де смерть збирала врожаї людських життів десятками й сотнями тисяч.

У званні старшого сержанта йому довелося воювати у складі військ Сталінградського фронту, захищати місто на

Волзі. Далі Федір Степанович воював на так званій «Малій землі». На цьому невеличкому клаптику суходолу, який німці прострілювали вздовж і впоперек, він на очах у ворога ставив міні загородження.

Після визволення Новоросійська старший сержант Гончарук із боями пройшов Кубань, Україну, Молдавію, Румунію, брав участь у розгромі Квантунської армії Японії. І протягом усіх тих днів смерть щохвилини заглядала йому в очі, та побоялася солдата. Ось один з епізодів бойового шляху Федора Гончарука.

Радянські війська підійшли до Харкова. Здавалося, ще одна атака – місто звільнять. Та ворог замінував усі дороги

й стежки. Групі саперів у складі 22 чоловік, серед яких був і Ф. С. Гончарук, наказали розмінувати ділянку фронту, аби війська могли йти в наступ. За ніч під обстрілом ворога вони знешкодили 975 мін і відкрили шлях до міста. Харків було звільнено. За виконання цього завдання Федора Степановича нагородили орденом Слави III ступеня.

За роки війни Гончарука було нагороджено медалями «За відвагу», «За оборону Кавказу», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній

війні 1941-45 рр.», «За перемогу над Японією» та відзначено численними грамотами й подяками.

Немає з нами вже Федора Гончарука. Але його діти, онуки й правнуки не забувають ратної та трудової слави батька, дідуся й прадідуся. Ось і цими днями відвідають його могилу та покладуть червоні тюльпани. Як символ вдячності за мир, як символ нагадування, що й нинішній війні час закінчуватися.

Уже давно відгриміла Друга світова. У той нелегкий час наш народ вистояв і переміг. Нині інші герої, жертвуючи собою, боронять Батьківщину. Саме тому, віддаючи шану Федорові Гончаруку та мільйонам українців, які тоді врятували світ, ми вшановуємо подвиг учасників АТО, їхню жертвовність та незламність. Щоб через роки вже наші нащадки могли сказати: «Ніхто не забутий! Ніщо не забуто!».

Олександр ФОРМАНЧУК